

jeg, som var ansat ved 11te Regiments 6te Kompagni, og havde Forstærknings Nr. 188, den 6te Februar 1864 ved Oversjø eller Vilskov, fik et Skudskaar i venstre Fod, og det tager til med Omhed i Foden."

I forrige Samling forelaa et lignende Andragende, om hvilket Udvalget udtalte, at, da Ansøgeren ikke kunde komme i Betragtning til Understøttelse efter den bestaaende Invalidelovgivning, undlod man ikke at bemærke, at baade i dette og lignende Tilfælde burde de Paagjældende have en mindre Understøttelse paa Finantsloven, og Andragendet foresloges derfor henvist til Finantsministeren (se Tillæg B. Sp. 817—20, Tidenden Sp. 2451, 2454—55, 2455—56, 2457). Ved Skrivelse af 3die Oktober 1887 meddeler Finantsministeren, at Andragendet efter fornyet Behandling er bekværet med gjentaget Afslag (se Tillæg B. Sp. 429—430, 2.), og dette, som er dateret den 13de Juli 1887, gaar ud paa, at man fremdeles er ude af Stand til at erkjende, at Andragereis Erhvervssevne er væsentlig indskrænket ved Følgerne af det ham i Krigen 1864 tilføiede Skudskaar, hvorfor det maa have sit Forblivende ved det ham tidligere givne Afslag.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Finantsministerens Underfølgelse.

54. Fra Enkesfru Anna Dorothea Wendelboe-Hersom af Glamsbjerg om Understøttelse. (Indbragt den 14de Januar 1888 af Folkethingssmanden for Odense Amts 7de Valgkreds, S. Holm).

Andragendet er saalydende;

„Efterat min Mand den 17de Marts f. A. var afgaaet ved Døden, kom jeg, da jeg ikke er pensionsberettiget, fordi min Mand, Kapitain Wendelboe-Hersom, faldt for Mdersgrændsen umiddelbart efter sidste Næsviske Krig, og jeg kun først for 2 Aar siden blev viet til ham, i den sørgelige Stilling at staa blottet for Alt. Den Pension, min afdøde Mand oppebar, var kun lige tilstrækkelig til vor Husleie og den mest tarvelige Husholdning. Der kunde Intet lægges til Side; vel gjorde min Mand Forsøg paa ved Udarbejdelsen af et større Værk, som han med Udholdenhed skrev paa i en længere Aar-række, at sikkre mine gamle Dage; men Døden rev ham bort, før han kunde skride til Udgivelsen; nu er der Ingen, der kan tage Sagen op efter ham, maaste heller Ingen, der vil. Mit Syn er desværre saa svækket, at jeg Intet kan fortjene ved Haandarbejde, og naar hertil kommer, at jeg i høi Grad lider af Nervesvækkelse, der med hvert Aar tiltager, saa ser jeg Fremtiden inøde med Frygt og Bekymring. Jeg vover derfor i Underdanighed at henvende mig til det høie Folkething med inderlig Bøn om, at det vil af sær Gunst og Naade bevillae mig en Understøttelse af Statskassen aarlig, i Lighed med, hvad jeg veed, at Enker under lignende Omstændigheder have faaet tilstaaet. Min afdøde Mand har siden sit 20de Aar været Soldat, og har i den Tid tjent Konge og Land ærlig og tro baade i Krig og i Fred. Jeg har søgt forskjellige Vegater, men har kun faaet eet af disse, først 40 Kroner aarlig fra Lundegaards Stiftelse, men disse Penge kan ikke klare Husleien, og hvad skal jeg saa leve af? Jeg har maattet betale en Del Penge — ca. 350 Kroner — i Skifteomkostninger, fordi mine voksne Stedbørn vare spredte næsten over hele Jorden, og det altsaa har været Øvrigheden vanskeligt at faae de Erklæringer og Oplysninger, der vare nødvendige, før jeg kunde faae Boet udleveret; dette er taget til 410½ Krone, saa der kan ei heller der udaf sælges Noget af Betydning til mit Underhold. Jeg nærer nu — idet jeg støtter mig til foranførte Bevisligheder, hvilke jeg ogsaa haaber at faae bekræftede herpaa af forskjellige Autoriteter — det tillidsfulde Haab, at det høie Folkething vil lade Naade gaa for Ret, og ikke negte Enken efter en af Danmarks gamle Krigere den Smule Understøttelse, hvortil hun trænger saa høilig og hvorom hun endnu en Gang saa inderlig beder.“

I forrige Samling forelaa et lignende Andragende, men Udvalget gjorde ingen Indstilling derom (se Tillæg B. Sp. 815—18), og samme Standpunkt indtager det ogsaa nu og gjør saaledes ingen Indstilling.